

Sygn. akt VIII C 71/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia, Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Wiśniewski

Protokolant: Anna Hrydziuszko

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2013 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa: K. T.

przeciwko: (...) sp. z o.o. we W.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 2.417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód K. T. wniósł o pozbawienie w całości wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z dnia 24 lutego 2011 r. w sprawie o sygn. akt IV GC 1252/10.

Uzasadniając swoje żądanie, podał, że w okresie do 31 maja 2010 r. strona pozwana korzystała z nieruchomości, która była przedmiotem łączącej strony umowy dzierżawy z 15 października 2009 r., w zakresie nieobjętym wskazaną umową. Dlatego też, po zakończeniu okresu dzierżawy należność jaką strona pozwana zobowiązana była zapłacić z tego tytułu została częściowo potrącona z wpłaconej przez stronę pozwaną kaucji stanowiącej zabezpieczenie roszczeń o zapłatę czynszu dzierżawnego.

Strona pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa, podnosząc, że po nadaniu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności nie zaszło żadne zdarzenie, z którego wynikałoby, iż zobowiązanie stwierdzone tytułem wykonawczym wygasło.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 października 2009 r. powód K. T. zawarł ze stroną pozwaną (...) Sp. z o.o. we W. umowę dzierżawy, na podstawie której powód oddał stronie pozwanej w dzierżawę część nieruchomości położonej we W. przy ul. (...). Poza pomieszczeniami oddanymi w dzierżawę powód zobowiązał się udostępnić stronie pozwanej sześć miejsc parkingowych przed pomieszczeniem hali, z zastrzeżeniem, że mogą one być wykorzystywane jedynie w dniu robocze w godzinach działalności warsztatu, a korzystanie z tych miejsc w niedziele oraz po godzinach pracy będzie możliwe po uiszczeniu stosownych opłat za parkowanie.

(bezsporne)

Prawomocnym wyrokiem z dnia 24 lutego 2011 r. wydanym w sprawie o sygn. akt IV GC 1252/10 Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej zasądził od powoda K. T. na rzecz strony pozwanej (...) Sp. z o.o. we W. kwotę 13.769,57 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 21 lipca 2010 r. do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kaucji uiszczony przez stronę pozwaną w związku z opisaną powyżej umową dzierżawą.

(dowód: wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 24 lutego 2011 r. w sprawie o sygn. akt IV GC 1252/10 wraz z uzasadnieniem, k. 46 oraz 50-54.)

W dniu 15 czerwca 2010 r. ojciec powoda – J. T. wystawił na rzecz strony pozwanej fakturę VAT o numerze (...) na kwotę 86.400 zł tytułem odszkodowania za bezumowne korzystanie z miejsc parkingowych w kresie do 31 maja 2008 r. do 1 czerwca 2010 r.

(dowód: faktura VAT z 15 czerwca 2010 r., k. 9.)

Pismem z datą 29 czerwca 2010 r. - wysłanym w dniu 1 lipca 2010 r. - J. T. oświadczył natomiast stronie pozwanej, że z otrzymanej kaucji potrącone zostają kwoty z tytułu niezapłaconych faktur nr (...) na kwotę 504,43 zł oraz faktury nr (...) do kwoty 13.769,57 zł. Wezwał stronę pozwaną do zapłaty pozostałej kwoty, tj. 85.895,57 zł.

(dowód: pismo J. T. z 29 czerwca 2010 r. wraz z dowodem nadania, k. 10.)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie.

Szczególnym wypadkiem wygaśnięcia zobowiązania jest umorzenie wierzytelności wskutek potrącenia (art. 498 § 2 k.c.). Żądanie pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w oparciu o zdarzenie, którym było oświadczenie o potrąceniu, uznać należy za dopuszczalne niezależnie od tego czy powód mógł zgłosić zarzut potrącenia w postępowaniu rozpoznawczym w sprawie, w której tytuł został wydany (Por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 14 października 1993 r., III CZP 141/93, OSNC 1994/5/102). Nie ma również żadnych przeszkód, aby podstawą powództwa z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. było potrącenie, mimo zgłoszenia zarzutu potrącenia we wcześniejszym postępowaniu rozpoznawczym. Powagę rzeczy osądzonej ma bowiem tylko rozstrzygnięcie zawarte w sentencji orzeczenia. Motywy zawarte w uzasadnieniu orzeczenia, w tym ustalenia faktyczne, nie mają powagi rzeczy osądzonej, choćby stanowiły przesłankę rozstrzygnięcia i nie wiążą sądu w rozstrzyganiu innej sprawy. Przedmiotem rozstrzygnięcia jest tylko roszczenie w takiej postaci, w jakiej sformułowane zostało w pozwie (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 13 października 2005 r., I CK 217/05, LEX nr 187004). W szczególności zaś nie ma skutków powagi rzeczy osądzonej dokonana w uzasadnieniu wyroku ocena w zakresie zgłoszonego zarzutu potrącenia (por. uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2004 r., V CK 190/03, Biul. SN 2004/7/10 oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2001 r., II CZ 147/00, LEX nr 52686).

Pomimo procesowego obowiązku przytoczenia w pozwie wszystkich zarzutów (art. 843 § 3 k.p.c.), powód nie wskazał, a tym bardziej nie udowodnił, okoliczności pozwalających na stwierdzenie, że na podstawie art. 498 § 2 k.c. zobowiązanie stwierdzone tytułem wykonawczym wygasło wskutek potrącenia. Przedłożone oświadczenie o potrąceniu zawarte w piśmie z dnia 29 czerwca 2010 r.,

na które powoływał się powód, nie zostało bowiem złożone przez niego, lecz przez jego ojca – J. T.. Z treści tego oświadczenia nie wynika, aby ojciec powoda – składając opisane oświadczenie - działał w imieniu powoda, ani aby wierzytelność przedstawiona do potrącenia przysługiwała powodowi. Powód nie przedstawił również dowodów, które mogłyby potwierdzać, że jego ojciec był umocowany do złożenia oświadczenia o potrąceniu w jego imieniu. W tej sytuacji stwierdzić należy, że powód w ogóle nie wykazał, aby złożył stronie pozwanej oświadczenie o potrąceniu swojej wierzytelności z wierzytelnością strony pozwanej stwierdzoną tytułem wykonawczym (art. 498 § 1 i 499 k.c.).

Jako złożenia wywołującego materialnoprawne skutki oświadczenia o potrąceniu nie można było zaś potraktować wniesienia pozwu w niniejszej sprawie. Ze względu na ogólnikowe stwierdzenia zawarte w uzasadnieniu pozwu, jak i przy okazji dalszych czynności procesowych, nie sposób bowiem przyjąć, że w toku niniejszego procesu powód przedstawił do potrącenia skonkretyzowaną wierzytelność. Poza stwierdzeniem, że przysługuje mu wierzytelność pieniężna za wielokrotne korzystanie z części nieruchomości w zakresie nieobjętym umową dzierżawy, z twierdzeń powoda nie wynikało bowiem jaka jest wysokość tej wierzytelności.

Uznanie, że nie doszło do złożenia przez powoda oświadczenia o potrąceniu czyniło zaś zbędnym dokonywanie ustaleń oraz przedstawianie rozważań prawnych dotyczących istnienia wierzytelności przedstawionej do potrącenia.

Mając na względzie powyższe, na podstawie powołanych przepisów Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., uznając, że powód jako przegrywający w całości powinien zwrócić stronie pozwanej wszystkie poniesione przez nią koszty procesu, które obejmowały kwotę 2.400 zł kosztów zastępstwa przez radcę prawnego (rozporządzenie oraz kwotę 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa